

Františkovo slovo

č.122

Bůh není blokován naším hříchem

Bez Boha nemůžeme dělat nic

**Společné prohlášení u příležitosti katolicko-luteránské připomínky
Reformace**

Bud'me svědky naděje, která neklame

Pomáhejme si stát se svatými

**V přijímání migrantů se státy musejí řídit svými možnostmi, jinak vznikají
ghetta**

**Je třeba jasně zavrhnout mrzkost, která ospravedlňuje zločiny poukazem na
jméno Boží**

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění
naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Bůh není blokován naším hříchem

Drazí bratři a sestry, dobrý den!

Evangelium nám dnes podává jednu událost, ke které došlo v Jerichu, když Ježíš procházel městem a vítaly jej zástupy (srov. Lk 19,1-10). V Jerichu žil Zacheus, vrchní celník, tedy výběřčí daní. Zacheus byl bohatý kolaborant nenáviděných římských okupantů a sdíral svůj vlastní lid. Také on chtěl ze zvědavosti vidět Ježíše, ale jeho postavení veřejného hříšníka mu nedovolovalo přiblížit se k Mistrovi, a navíc byl malé postavy. Vylezl proto na strom, na fíkovník stojící u cesty, po níž měl procházet Ježíš.

Když se k tomu stromu Ježíš přiblížil, podíval se nahoru a řekl mu: „Zachee, pojď rychle dolů: dnes musím zůstat v tvém domě“ (v.5). Můžeme si představit Zacheův úžas! Proč ale Ježíš říká „musím zůstat v tvém domě“? O jakou nutnost jde? Víme, že Jeho největší povinností je uskutečňovat Otcův plán s lidstvem, který se dovrší v Jeruzalémě Jeho odsouzením na smrt, ukřižováním a zmrtvýchvstáním třetího dne. Takový je plán spásy Otcova milosrdenství. Součástí tohoto plánu je také spása Zachea, tedy muže, který je nepoctivý, všemi pohrdaný a právě proto potřebuje obrácení. Evangelium skutečně poznamenává, že když ho Ježíš zavolal, „všichni reptali a říkali: »Vešel jako host k hříšníkovi!«“ (v.7). Lid v něm spatřoval lotra, který se obohacoval na úkor druhých. A kdyby Ježíš prohlásil: „Sestup ty vyděrači a zrádče lidu! Pojď, promluvíme si a vyrovnáme účty!“, určitě by lid aplaudoval. Takto však začal reptat: „Ježíš vešel k tomu hříšníkovi a vyděračovi.“

Ježíš, veden milosrdenstvím, však hledá právě jeho. A když vstoupí do Zacheova domu řekne: „Dnes přišla do tohoto domu spása. Vždyť i on je potomek Abrahámův. Syn člověka přišel hledat a zachránit, co zahynulo“ (v. 9-10). Ježíšův pohled jde za hříchy i předsudky; vidí člověka očima Boha, který neulpívá na minulosti, nýbrž tuší budoucí dobro. Ježíš se nevzdává před uzavřeností, nýbrž vždycky a neustále otevírá nové prostory života, nelpí na zdání, nýbrž vidí do srdce. A viděl raněné srdce tohoto muže, raněné hříšnou žádostivostí a spoustou špatností, kterých se tento Zacheus dopustil. Vidí toto srdce a vstupuje tam.

My se někdy snažíme korigovat či obrátit hříšníka výtkami a tím, že mu předhazujeme jeho pochybení a jeho nesprávné jednání. Ježíšův přístup k Zacheovi nás uvádí na jinou cestu: ukazovat chybu jícímu jeho hodnotu, tu, kterou ustavičně a navzdory všemu vidí Bůh. To může způsobit pozitivní překvapení, které obměkčí srdce a pohne člověka, aby ze sebe vydal to, co je v něm dobré. Projev důvěry k lidem působí jejich růst a změnu. Tak jedná Bůh s námi se všemi: není blokován naším hříchem, nýbrž překonává jej láskou a dává nám pocítit stesk po dobru. Všichni pociťujeme tento stesk po dobru, když v něčem selžeme. A takto jedná náš Otec, Bůh, tak jedná Ježíš. Neexistuje člověk, který v sobě nemá něco dobrého. A na to hledí Bůh, aby jej vyprostil ze zla.

Panna Maria ať nám pomáhá vidět dobro, jež je v lidech, které denně potkáváme, aby se jim dostalo odvahy a nechali vyjít najevo Boží obraz vtištěný v jejich srdci. Tak se budeme moci radovat z překvapení Božího milosrdenství. Náš Bůh je Bohem překvapení!

Homilie

31.10.2016

Bez Boha nemůžeme dělat nic

Homilie papeže na ekumenické bohoslužbě, luteránská katedrála v Lundu - Švédsko.

„Zůstaňte ve mně, a já zůstanu ve vás“ (Jan15,4). Tato slova, pronesená Ježíšem v kontextu Poslední večeře, nám umožňují přiblížit se Kristovu srdci těsně před Jeho definitivním odevzdáním se na kříži. Můžeme vnímat Jeho tlukot, lásku k nám a Jeho touhu po jednotě všech, kdo v Něho věří. Říká nám, že je pravý vinný kmen a my ratolesti a že tak, jako je On jedno s Otcem, máme my zůstat v Něm, pokud chceme přinášet plody.

Na tomto modlitebním setkání tady v Lundu chceme projeviti své společné přání zůstat s Ním sjednoceni, abychom měli život. Prosme Jež: „Pane, pomoz nám svojí milostí být více sjednoceni s Tebou, abychom účinněji společně dosvědčovali víru, naději a lásku.“ Je to také chvíle k díkůvzdání Bohu za nasazení mnoha našich bratří z různých církevních společenství, kteří se nesmířili s rozdělením, ale uchovali si živou naději ve smíření všech, kdo věří v jediného Pána.

Vydali jsme se společně - katolíci a luteráni – cestou smíření. Nyní v kontextu společné připomínky Reformace roku 1517 máme opět příležitost ubírat se společným směrem, který během posledních padesáti let přijal podobu ekumenického dialogu mezi Světovou luterskou federací a katolickou církví. Nemůžeme se poddat rozdělení a odstupu, který mezi námi způsobila separace. Máme možnost napravit ústřední moment svých dějin překonáním kontroverzí a nepochopení, která nám často brání vzájemně si rozumět.

Ježíš nám říká, že Otec je *vinař* (v.1), který opatruje a čistí vinici, aby nesla více ovoce (srov. v.2). Otec se ustavičně stará o náš vztah k Ježíši, aby viděl, zda jsme s Ním opravdu spojeni (srov. v.4). Hledí na nás a Jeho pohled lásky nás pobízí, abychom očistili svoji minulost a pracovali nyní na uskutečnění oné budoucí jednoty, po níž tolik touží.

Také my máme s láskou a poctivostí pohlédnout na svoji minulost, uznat pochybení a prosit o odpuštění: pouze Bůh je soudce. Je třeba se stejnou poctivostí a láskou uznat, že naše rozdělení se vzdálilo původní intuici Božího lidu, který má přirozenou touhu zůstat jednotný, a bylo historicky zvětšováno spíše mocnými tohoto světa než vůlí věřícího lidu, který vždy a všude potřebuje být bezpečně a něžně veden svým Dobrým Pastýřem. Ačkoli zde byla upřímná vůle obou stran vyznávat a hájit pravou víru, uvědomujeme si také, že jsme se uzavřeli do sebe ze strachu či z předsudku vzhledem k víře, kterou druzí vyznávají odlišnými akcenty a jazyky. Papež Jan Pavel II. prohlásil: „Nesmí nás vést úmysl stát se soudci dějin, nýbrž jediné snaha o jejich lepší pochopení ve snaze být nositeli pravdy“ (*Poselství kardinálu Johannesovi Willebrandsovi, předsedovi Sekretariátu pro jednotu křesťanů*, 31. října 1983). Bůh je vinař a s nezměrnou láskou tuto vinici opatruje a chrání; nechme se pohnout Božím pohledem; přeje si pouze, abychom zůstávali sjednoceni jako živé ratolesti v Jeho Synu Ježíši. Tímto novým pohledem na minulost si nenárokujeme uskutečnění neproveditelné nápravy toho, co se stalo, nýbrž „podávání těchto dějin odlišným způsobem“ (*Lutersko-katolická komise pro jednotu, Od konfliktu ke společenství*, 17. června 2013, 16).

Ježíš nám připomíná: „Beze mne nemůžete dělat nic“ (*Jan 15,5*). On je Ten, který nás podporuje a povzbuzuje v hledání způsobů, jak učinit jednotu viditelnější skutečností. Separace byla nepochybně obrovským zdrojem utrpení a nedorozumění, ale zároveň nás přiměla upřímně si uvědomit, že bez Něho nemůžeme dělat nic, a darovat si tak možnost lépe pochopit některé aspekty naší víry. S vděčností uznáváme, že reforma přispěla k tomu, že se Písmu svatému dostalo v církevním životě ústředního postavení. Prostřednictvím společného naslouchání Božímu Slovu v Písmech byly učiněny důležité kroky v dialogu mezi katolickou církví a Světovou luterskou federací, jehož 50. výročí slavíme. Prosme Pána, aby nás Jeho Slovo uchovalo v jednotě, neboť je zdrojem pokrmu a života a bez Jeho inspirace nemůžeme dělat nic.

Duchovní zkušenost Martina Luthera nás interpeluje a připomínám nám, že bez Boha nemůžeme dělat nic. „Jak dosáhnout milosrdného Boha?“ Tato otázka Luthera neustále trápila. Otázka správného vztahu k Bohu je vskutku rozhodující otázkou života. Jak známo, Luther tohoto milosrdného Boha objevil v dobré zvěsti vtěleného, zabitého a vzkříšeného Ježíše Krista. Pojem „*jedině božská milost*“ nám připomíná, že Bůh má vždycky prvenství a předchází jakoukoli lidskou odpověď právě v té chvíli, kdy se snaží takovou odpověď vzbudit. Nauka o ospravedlnění tudíž vyjadřuje podstatu lidské existence před Bohem.

Ježíš se za nás přimlouvá jako prostředník u Otce a prosí Jež za jednotu svých učedníků, „aby svět uvěřil“ (*Jan 17,21*). To je nám útěchou a pohání nás sjednotit se v Ježíši k naléhavé prosbě: „Daruj nám jednotu, aby svět uvěřil v moc tvého milosrdenství.“ Toto je svědectví, které od nás svět očekává. Jako křesťané budeme věrohodně dosvědčovat milosrdenství do té míry, v jaké se bude obnova a smíření stávat naší každodenní zkušeností. Společně můžeme hlásat a konkrétně a

s radostí prokazovat Boží milosrdenství, bránit důstojnost každého člověka a sloužit jí. Bez této služby světu a ve světě je křesťanská víra neúplná.

Modleme se společně - luteráni a katolíci - v této katedrále a budme si vědomi, že bez Boha nemůžeme dělat nic; prosme o Jeho pomoc, abychom byli živými údý sjednocenými v NĚm, stále potřebovali Jeho milost, abychom mohli společně nést Jeho Slovo světu, který potřebuje Jeho něhu a Jeho milosrdenství.

31.10.2016

Společné prohlášení u příležitosti katolicko-luteránské připomínky Reformace

„Zůstaňte ve mně, a já zůstane ve vás. Jako ratolest nemůže nést ovoce sama od sebe, nezůstane-li na kmeni, tak ani vy, nezůstanete-li ve mně“ (Jan 15,4).

S vděčným srdcem

Tímto společným prohlášením vyjadřujeme radostné uznání Bohu za tuto společnou modlitbu v lundské katedrále, kterou zahajujeme vzpomínkový rok 500. výročí Reformace. Padesát let stálého a plodného ekumenického dialogu mezi katolíky a luterány nám pomohlo překonat mnohé rozdíly a prohloubit mezi námi porozumění a důvěru. Zároveň jsme se znovu sblížili prostřednictvím společné služby bližnímu, nezřídka v situacích utrpení a pronásledování. Díky dialogu a sdílenému svědectví už si nejsme cizí, ba naučili jsme se, že to, co nás sjednocuje, je větší než to, co nás rozděluje.

Od konfliktu ke společenství

Jsme hluboce vděční za duchovní a teologické dary obdržené skrze Reformaci, vyznáváme a litujeme před Kristem skutečnosti, že luteráni a katolíci zranili viditelnou jednotu církve. Teologické rozdíly byly provázeny předsudky a konflikty a náboženství bylo účelově používáno k politickým cílům. Naše společná víra v Ježíše Krista a náš křest od nás vyžadují každodenní konverzi, díky níž se zřikáme historických sporů a konfliktů, které brání službě smíření. Minulost nelze změnit, ale paměť a způsob připomínání změnit lze. Modlíme se za uzdravení svých zranění a vzpomínek, které zatemňují pohled jedněch na druhé. Kategoricky odmítáme každou minulou i přítomnou nenávist a násilí, zejména to, které je pácháno ve jménu náboženství. Dnes nasloucháme Božímu přikázání odložit stranou každý konflikt. Uznáváme, že jsme osvobozeni milostí, abychom kráčeli ke společenství, ke kterému nás Bůh neustále volá.

Náš závazek společného svědectví

Překonáváme historické události, které nás tíží, a zavazujeme se společně dosvědčovat milost Božího milosrdenství, zjeveného v ukřižovaném a vzkříšeném Kristu. Jsme si vědomi, že naše vzájemné vztahy mají dopad na naše svědectví evangeliu, zavazují nás k dalšímu růstu ve společenství zakořeněném ve křtu, a snažíme se odstranit zbývající překážky, které brání dosažení plné jednoty. Kristus si přeje, abychom byli jedno, aby svět mohl uvěřit (srov. Jan 17,21).

Mnozí členové našich komunit touží po společném přijímání eucharistie u jednoho stolu, jakožto konkrétním vyjádření plné jednoty. Známe zkušenost bolesti těch, kteří sdílejí celý svůj život, ale nemohou sdílet výkupnou přítomnost Boha u eucharistického stolu. Uznáváme svoji společnou pastorační odpovědnost odpovědět na duchovní žízeň a hlad našeho lidu být jedno v Kristu. Vroucně si přejeme, aby tato rána v Kristově Těle byla zahojena. Toto je cílem našich ekumenických snah, ve kterých chceme pokračovat také obnovením našeho nasazení v teologickém dialogu.

Prosíme Boha, aby katolíci i luteráni dovedli společně dosvědčovat evangelium Ježíše Krista, vyzývat lidstvo k naslouchání a přijímání dobré zvěsti o vykupitelském Božím díle. Prosíme Boha o inspiraci, povzbuzení a sílu, abychom mohli společně postupovat vpřed ve službě, bránit důstojnost a lidská práva, zejména chudých, pracovat pro spravedlnost a odmítat každou formu

násilí. Bůh nás volá, abychom byli nablízku těm, kdo prahnout po důstojnosti, spravedlnosti, pokoji a smíření. Zvláště dnes pozvedáme svoje hlasy, aby se skončilo násilí a extremismus, kterým bylo postiženo tolik zemí a komunit a bezpočet bratří a sester v Kristu. Vybízíme luterány a katolíky ke společné práci při přijímání cizinců, pomoci těm, kdo byli nuceni uprchnout kvůli válce a pronásledování, a při obraně práv uprchlíků a žadatelů o azyl. Uvědomujeme si dnes více než jindy, že naše společná služba ve světě musí zahrnovat celé stvoření, které trpí vykořisťováním a důsledky nenasytné chtivosti. Uznáváme právo budoucích generací těšit se ze světa, který je Božím dílem, ve vší jeho potencialitě a kráse. Prosíme o změnu srdcí a myslí, která by vedla k laskavé a odpovědné péči o stvoření.

Jedno v Kristu

Při této příležitosti vyjadřujeme svoji vděčnost bratřím a sestrám z různých světových křesťanských společenství a sdružení zde přítomných a připojují se k naší modlitbě. Obnovením svého závazku pokračovat od konfliktu ke společenství, jednáme jako členové jediného Kristova Těla, ke kterému jsme přivtěleni křtem. Vybízíme svoje druhy na ekumenické cestě, aby nám připomínali naše závazky a povzbuzovali nás. Prosíme je, aby se za nás nadále modlili, putovali s námi a podporovali nás v zachovávání náboženských závazků, které jsme dnes vyjádřili.

Výzva ke katolíkům a luteránům celého světa

Apelujeme na všechny luteránské i katolické farnosti a komunity, aby byly odvážné a kreativní, radostné a plné naděje a nadále se nasazovaly v tomto velkolepém dobrodružství, jež nás čeká. Spíše než minulé konflikty ať nás božský dar jednoty mezi námi vede ke spolupráci a prohlubování naší solidarity. Semkněme se ve víře v Krista, společně se modleme, vzájemně si naslouchejme, žijme Kristovu lásku ve vztazích nás, katolíků a luteránů, a otevírejme se moci Trojjediného Boha. Zakořenění v Kristu a Jeho dosvědčováním obnovme svoji rozhodnost být věrnými hlasateli nekonečné lásky Boží k celému lidstvu.

Předseda Světové luterské federace, Reverend Munib Younan, a papež František, v luterské katedrále v Lundu, 31. října 2016.

Promluvy

31.10.2016

Bud'me svědky naděje, která neklame

Promluva papeže Františka na lutersko-katolickém setkání, Malmö - Švédsko

Drazí bratři a sestry, děkuji Bohu za tuto společnou připomínku pěti set let Reformace, kterou prožíváme s obnoveným duchem a při níž si uvědomujeme, že jednota křesťanů je priorita, poněvadž uznáváme, že je mezi námi mnohem více toho, co nás spojuje, než toho, co rozděluje. Nastoupená cesta k jednotě je velký dar, který nám dává Bůh, díky němuž jsme zde dnes shromážděni – luteráni i katolíci – v duchu společenství, abychom obrátili svůj pohled k jedinému Pánu, Ježíši Kristu.

Dialog mezi námi umožnil prohloubit vzájemné porozumění, zrodil vzájemnou důvěru a potvrdil přání putovat k plnému společenství. Jedním z plodů tohoto dialogu je spolupráce mezi různými organizacemi Světové luterské federace a katolické církve. Díky tomuto novému klimatu porozumění dnes podepíše *Caritas Internationalis* a *Lutheran World Federation World Service* společné prohlášení za účelem rozvoje a upevnění kultury spolupráce na povznášení lidské důstojnosti a sociální spravedlnosti. Srdečně zdravím obě tyto organizace, které byly a jsou ve světě drásaném válkami a konflikty zářivým příkladem oddanosti a služby bližnímu. Ať se jejich spolupráce nadále rozvíjí.

Pozorně jsem naslouchal svědectvím o tom, jak někteří z nás mezi tolikerými výzvami den za dnem odevzdávají svůj život ve snaze vytvářet svět, který bude stále více korespondovat s plánem Boha, našeho Otce. Pranita poukázala na stvoření. Je jisté, že celé stvoření je manifestací nezměrné Boží lásky k nám. Proto můžeme také v darech přírody kontemplovat Boha. Sdílím tvou

konsternaci nad zneužíváním, jež poškozují planetu, náš společný domov, a má vážné důsledky také pro klima. (V mé vlasti se říká, že slavnost platí vždycky chudí...). Jak jsi správně připomněla, největší dopad to má nezřídka právě na nejslabší lidi s nejskrovnějšími zdroji. Ti jsou často nuceni k emigraci, aby unikli důsledkům klimatických změn. Náš životní styl, naše jednání musí být koherentní s naší vírou. Jsme povoláni pěstovat harmonii mezi sebou a s ostatními, ale také s Bohem a dílem Jeho rukou. Pokračuj, Pranita, ve svém nasazení ve prospěch našeho společného domova. Díky!

Mons. Héctor Fabio nás informoval o společné práci, kterou katolíci a luteráni konají v Kolumbii. Je dobrou zprávou slyšet, že se křesťané spojují, aby dali vznik komunitním a sociálním procesům společného zájmu. Prosím vás o zvláštní modlitbu za onu pozoruhodnou zemi, aby za spolupráce všech mohla konečně dosáhnout vytouženého míru, který je pro lidské soužití nezbytný. Lidské srdce, hledí-li na ně Ježíš, nezná mezí. Ať tato modlitba zahrne všechny země, ve kterých trvají konfliktní situace.

Marguerite obrátila naši pozornost k práci ve prospěch dětí, jež se staly obětí mnoha krutostí, a k úsilí o mír. Výzva brát vážně křehkost tolika bezbranných, kteří nemají hlas, je obdivuhodná. To, co považuješ za poslání, bylo zárodkem, který přinesl hojné plody, a dnes díky tomu mohou tisíce dětí studovat, růst a uzdravovat se. Kupředu. Děkuji ti, že nyní i v exilu nadále šíříš poselství pokoje. Řeklas, že všichni, kdo tě znají, si myslí, že to, co děláš, je bláznovství. Je to zajisté bláznovství lásky k Bohu a k bližnímu. Kéž se toto bláznovství osvícené vírou a důvěrou v prozřetelnost dále šíří! Pokračuj a ať onen hlas naděje, který jsi zaslechla v počátcích svého nasazení, nadále podněcuje tvé srdce a srdce dalších mladých lidí.

Opravdu dojemné svědectví podala nejmladší Rose. Dovedla zužitkovat talent, který jí daroval Bůh skrze sport. Namísto toho, aby plýtvala silami v protivenstvích, zužitkovala je v životě. Když jsem naslouchal tvému příběhu, vzpomněl jsem si na spoustu mladých lidí, kteří potřebují tvoje svědectví. Rád bych připomněl, že všichni mohou objevit podivuhodnost toho, že jsou dětmi Boha, který je má rád. Ze srdce ti děkuji, Rose, za tvé úsilí i oběti při povzbuzování mládeže k návratu do školy a také za tvoje denní modlitby za mír v Jižním Súdánu, mladém státě, který je velice potřebuje.

Po vyslechnutí těchto silných svědectví, která nás přivádějí k zamyšlení nad vlastním životem a nad tím, jak odpovídáme na situaci nouze, která je kolem nás, bych rád poděkoval všem vládám, které pomáhají běžencům, uprchlíkům a žadatelům o azyl, neboť každý skutek ve prospěch lidí, kteří potřebují ochranu, je velkým gestem solidarity a uznání jejich důstojnosti. Pro nás křesťany je prioritou vycházet vstříc odepzaným - těm, kteří byli ve své vlasti skartováni - a marginalizovaným lidem našeho světa a činit hmatatelným něhu a milosrdnou lásku Boha, který nikoho neodepisuje, ale všechny přijímá. Dnes se na nás křesťanech žádá, abychom byli protagonisty „revoluce něhy“.

Za chvíli uslyšíme svědectví biskupa Antoina, který žije v Aleppu, městě sužovaném válkou, kde jsou znevažována a pošlapávána ta nejzákladnější práva. Denně k nám přicházejí zprávy o nevýslovných utrpeních vyvolaných syrským konfliktem - konfliktem milované Sýrie - který trvá déle než pět let. Uprostřed tolikeré devastace je skutečným hrdinstvím, že tam zůstávají muži a ženy proto, aby poskytovali materiální a duchovní pomoc těm, kdo ji potřebují. Je rovněž obdivuhodné, že ty, drahý bratře Antoine, nadále pokračuješ v práci uprostřed tolika nebezpečí, a přiblížíš nám dramatickou situaci Syřanů. Každý z nich je v našem srdci a v našich modlitbách. Snažně prosíme o milost obrácení srdcí těch, kdo jsou odpovědní za osudy světa, onoho regionu a všech, kteří se na této odpovědnosti podílejí.

Drazí bratři a sestry, nenechme se zkrušit protivenstvími. Kéž nás tyto příběhy motivují a nabídnou nám nový podnět, abychom pracovali stále více sjednoceni. Až se vrátíme do svých domovů, odnesme si s sebou závazek prokázat denně skutek pokoje a smíření, abychom byli odvážnými a věrnými svědky křesťanské naděje. A jak víme, naděje neklame!
Děkuji!

Pomáhejme si stát se svatými

Homilie papeže na slavnost Všech svatých, stadion v Malmö

Slavíme dnes spolu s celou církví slavnost Všech svatých. Připomínáme si nejen ty, kdo byli v průběhu dějin svatořečeni, ale také mnohé naše bratry, kteří svůj život prožili v plnosti víry a lásky, jednoduše a ve skrytu. Mezi nimi jsou zajisté mnozí naši příbuzní, přátelé a známí.

Slavíme tedy slavnost svatosti. Té svatosti, která se neprojevuje vždycky velkými skutky či mimořádnými úspěchy, ale dovede věrně a každodenně naplňovat nároky kladené křtem. Svatost tvořená láskou k Bohu a k bratřím. Láskou, která je věrná až k sebezapomenutí a cele se dává druhým, jako život oněch matek a otců, kteří se obětují pro své rodiny, a ačkoli to není vždy snadné, umějí se dobrovolně zříkat mnoha věcí a osobních plánů či programů.

Pokud je však něco, co svaté charakterizuje, pak to, že jsou opravdu *šťastní*. Objevili tajemství autentického štěstí, které přebývá na dně duše a má svůj zdroj v Boží lásce. Proto jsou svatí nazýváni blahoslavenými. Blahoslavenství jsou jejich cestou, cílem a vlastí. Blahoslavenství jsou *cestou* života, kterou nám ukazuje Pán, abychom mohli jít v Jeho stopách. V dnešním evangeliu jsme slyšeli Ježíše, jak je pronáší před velkým zástupem na jedné hoře nedaleko Galilejského jezera.

Blahoslavenství jsou profilem Krista a tím i křesťana. Chtěl bych z nich zmínit jedno: „*Blahoslavení tiší*“. Ježíš říká sám o sobě: „Učte se ode mě, neboť jsem tichý a pokorný srdcem“ (Mt 11,29). Toto je jeho duchovní portrét, který vyjevuje bohatství Jeho lásky. Mírnost je způsob bytí a života, který nás přibližuje Ježíši a působí, že jsme jednotní a že ponecháváme stranou vše, co nás dělí a staví proti sobě, a snažíme se stále novými způsoby postupovat cestou jednoty, jako to činili synové a dcery této země, kupříkladu nedávno kanonizovaná Marie Elisabetta Hesselblad a svatá Brigita z Vadsteny, spolupatronka Evropy. Obě se modlily a pracovaly, aby navázaly vztahy jednoty a společenství mezi křesťany. Je velice výmluvné, že právě zde, ve vaší zemi, charakterizované soužitím velmi rozmanitého obyvatelstva, jsme si společně připomněli pětisté výročí Reformace. Svatí dosahují změn mírností srdce. Skrze mírnost chápeme Boží velikost a upřímně se klaníme Bohu; a je také postojem toho, kdo nemá co ztratit, protože jeho jediným bohatstvím je Bůh.

Blahoslavenství jsou jakýmsi *průkazem totožnosti* křesťana, který jej identifikuje jako Ježíšova následovníka. Jsme povoláni být blahoslavenými Ježíšovými následovníky a čelit bolestem a úzkostem naší doby v Ježíšově duchu a lásce. V tomto smyslu bychom mohli naznačit nové způsoby jejich prožívání v novém a stále aktuálním duchu: blahoslavení, kdo s vírou snášejí příkoří, která jim působí druzí a ze srdce odpouštějí; blahoslavení, kdo se dívají do očí odepsaným a marginalizovaným a projevují jim svoji blízkost; blahoslavení, kdo opatrují a chrání společný domov; blahoslavení, kdo se zříkají vlastního blahobytu pro blaho druhých; blahoslavení, kdo se modlí a přičiňují o plné společenství mezi křesťany. Ti všichni jsou nositeli Božího milosrdenství a jemnocitu a zajisté od Něho obdrží zaslouženou odměnu.

Drazí bratři a sestry, povolání ke svatosti je pro všechny a je zapotřebí přijmout jej v duchu víry od Pána. Svatí nás povzbuzují svým životem a přimlouvají se za nás u Boha, a my se navzájem potřebujeme, abychom se stali svatými. Pomáhejme si stát se svatými. Společně prosme o milost přijmout toto povolání s radostí a jednotně usilovat o jeho naplnění. Svěřme naší nebeské Matce, Královně všech svatých, svoje úmysly i dialog usilující o plné společenství všech křesťanů, ať se našemu úsilí dostane požehnání a dosáhneme svatosti v jednotě.

Rozhovory, tiskovky

1.11.2016

V přijímání migrantů se státy musejí řídit svými možnostmi, jinak vznikají ghetta

řká papež na tiskové konferenci při návratu ze Švédska

Během zpáteční cesty z Malmö do Říma odpověděl papež František jako obvykle na otázky novinářů, kteří cestovali spolu s ním. Položili papeži celkem šest otázek. Týkaly se problematiky migrantů, svěcení žen, chystaného setkání hnutí charizmatické obnovy v Římě, situace ve Venezuele, sekularizace a boje proti obchodování s lidmi.

První otázku kladla Elin Swedenmark ze Švédské zpravodajské agentury TT: Včera jste, Svatý otče, mluvil o revoluci něhy. Vidíme přicházet stále větší počet lidí ze zemí jako Sýrie či Irák, kteří hledají útočiště v evropských zemích. Některé země reagují obavami a jsou lidé, kteří se domnívají, že příchod uprchlíků může ohrozit křesťanskou kulturu v Evropě. Co byste řekl lidem, kteří se bojí takového vývoje situace, a co byste vzkázal Švédsku, které po dlouhé tradici přijímání uprchlíků nyní svoje hranice uzavírá.

1. Téma uprchlíků a migrantů

Papež: „Jako Argentinec a Jihoameričan velice děkuji Švédsku za přijetí, protože mnoho Argentinců, Čilanců, Uruguayců bylo během vojenských diktatur přijato ve Švédsku. Švédsko má dlouhou tradici v přijímání uprchlíků, ale nejenom v přijímání, také v integraci a pohotovém zaopatřování bydlení, školy a práce. Integraci do lidu. Podávali mi statistiku. Nejsem si jist, ale mám zato, že Švédsko má 9 milionů obyvatel, z nichž 850 tisíc tvoří „noví Švédi“. Tedy migranti a uprchlíci či jejich děti. To za prvé. Za druhé: je třeba rozlišovat mezi uprchlíkem a migrantem. S migrantem je třeba zacházet podle jistých pravidel, protože migrovat je právo, ale velice regulované právo. Naproti tomu uprchlík prchá před válkou, z úzkosti, z hladu. Status uprchlíka vyžaduje větší péči a více práce. I v tom dávalo Švédsko vždycky dobrý příklad svojí systematickostí, výukou jazyka a integrací do kultury. Z této integrace kultur nemusíme mít obavy, protože Evropa je kontinuální integrace mnoha kultur. Myslím - a vůbec se tím nechci někoho dotknout - jen pro zajímavost na skutečnost, že na Islandu je možné číst tamější klasiky v islandštině, což znamená, že je to země s malou migrací či malým přílivem migrantů ve srovnání s ostatní Evropou. Evropa však vznikla v důsledku migrací.

Co si myslím o zemích, které uzavírají hranice. Myslím, že teoreticky se před uprchlíkem nesmí uzavírat srdce. Představitelé států musí být ve své rozvážnosti při jejich přijímání velmi otevření, ale musí počítat také s jejich zařazením. Uprchlíka je totiž nutné nejen přijmout, ale také integrovat. Má-li nějaká země určitou kapacitu, musí se podle toho řídit. Jiná země, která má tuto kapacitu větší, dělá víc. Vždy však s otevřeným srdcem. Není lidské zavřít dveře. Není lidské uzavřít srdce. Za to se potom platí. Tady se platí politicky, že? Stejně jako je možné politicky zaplatit za nerozvážnou kalkulaci, pokud se přijímá víc, nežli je možné integrovat. Jaké je totiž nebezpečí, když nějaký uprchlík či migrant – platí to pro oba - není integrován? Je potom – promiňte mi ten neologismus – ghettizován. Stane se součástí ghetta. Vzniká kultura, která se nerozvíjí ve vztahu s jinou kulturou, a to je nebezpečné. Myslím, že nejhorším rádcem zemí, které mají tendenci uzavírat hranice, je strach. A tím nejlepším rádcem je rozvážnost. Mluvil jsem s jedním švédským veřejným činitelem, který mi řekl, že určitý problém dnes spočívá v tom, že není dostatečně zajištěno zařazení těch, kdo přicházejí, tedy zajištění školy, bydlení, práce a výuky jazyka. A rozvážnost s tím musí kalkulovat. Myslím, že Švédsko, na které dnes mnozí hledí, protože je známé svým pozitivním přístupem, se nedopouští nějakého sobectví, když omezuje přijímání uprchlíků. Je to kvůli jejich zařazení a pro nedostatek potřebného času pro přijetí všech. Nevím, zda jsem tím odpověděl.“

Druhou otázku položila redaktorka Švédské televize Kristina Kappelin: Švédsko, které hostilo toto významné ekumenické setkání, má v čele svojí církve ženu. Co si tom myslíte? Je realistické myslet, že svátost svěcení bude pro ženy také v katolické církvi v příštích desetiletích, a pokud ne, tak proč. Bojí se snad katoličtí kněží konkurence?

2. Svěcení žen

Papež: „Když jsem trochu četl o dějinách tohoto regionu, kde jsme byli, viděl jsem, že tu byla jistá královna, která třikrát ovdověla, a řekl jsem si: To byla silná žena. A někdo mi řekl, že švédské ženy jsou velice silné. Proto také někteří muži ve Švédsku hledají ženu jiné národnosti (s úsměvem). Nevím, zda je to pravda... Ohledně svěcení žen v katolické církvi řekl poslední a jasné slovo svatý Jan Pavel II. A toto slovo platí. To zůstává. Ženy však mohou dělat spoustu věcí lépe

než muži. I na poli dogmatiky. Například v tom, že vysvětlují a objasňují nejenom odkazem na nějaký dokument. V katolické eklesiologii jsou dvě dimenze. Petrovská, tedy Petr a apoštolové, sbor apoštolů, a týká se pastorační. A dimenze mariánská, která je ženskou dimenzí církve. Řekl jsem to tady víc než jednou. Kladu si otázku, kdo je důležitější v teologii a mystice církve. Apoštolové či Maria v den Letnic? Maria! Církev je žena, je nevěstou Ježíše Krista. Je to snubní tajemství. A ve světle tohoto tajemství je zřejmé, proč existují tyto dvě dimenze. Dimenze petrovská, tedy biskupská, a dimenze mariánská. S tím vším je církev *mateřská*, avšak v hlubším smyslu. Neexistuje církev bez ženské dimenze, protože sama je femininum.“

Třetí otázku položil Argentinec Austen Ivereigh: Letošní podzim byl velmi bohatý na ekumenická setkání s pravoslavnou, anglikánskou a nyní luteránskou církví. Většina dnešních protestantů však patří k evangelikální, letniční tradici. Dozvěděl jsem se, že v příštím roce se na vigílii Letnic chystá na Cirkú Maximo velké setkání u příležitosti 50. výročí charizmatické obnovy. Vy jste podnikl mnohé takové iniciativy. Co očekáváte od tohoto shromáždění v příštím roce?

3. O setkání charizmatické obnovy

Papež: „Řekl bych, že jde o dva typy iniciativ. Jednou byla návštěva letničního sboru v Casertě a v téže linii také návštěva valdézské církve v Turíně. Iniciativa odčinění a žádosti o odpuštění, protože katolíci – část katolíků – část katolické církve se k nim nechovala křesťansky, dobře. Šlo o odpuštění a zahojení ran.

Druhou iniciativou byl dialog, což už se dělo v Buenos Aires. Tam se například v Luna Parku, který má kapacitu 7 tisíc lidí, konala tři setkání věřících evangelikálů a katolíků v linii charizmatické obnovy, ale byla otevřená. Ta setkání trvala celý den. Kázal jeden pastor, evangelikální biskup a katolický kněz či biskup. A střídali se. Na dvou těchto setkáních, ne-li na všech třech, kázal otec Cantalamessa, tedy papežský kazatel. Myslím, že to vyplývá již z předchozích pontifikátů a z doby, kdy jsem byl v Buenos Aires. Prospělo nám to. Pořádali jsme také třídní duchovní cvičení společně pro kněze a pastory. Vedli je také pastoři a kněz nebo biskup. Velice to napomohlo dialogu, porozumění, sblížení a práci, zejména společné práci s těmi nejvíce potřebnými. A respektu, velkému respektu. Tolik k iniciativám v Buenos Aires.

Nyní k Římu. Zde jsem měl několik setkání s pastýři. Dvě či tři. Někteří přišli z USA nebo tady z Evropy. To, které jste zmínil, organizuje ICCRS u příležitosti 50 let trvání hnutí charizmatické obnovy, které se zrodilo jako ekumenické a proto to bude ekumenické setkání. Uskuteční se na Cirkú Maximo. Předpokládám, dá-li Bůh, že tam půjdu promluvit. Je známo, že potrvá dva dny, ale ještě to není zorganizováno. Víím, že to bude v předvečer Letnic. Slovo letniční či pentekostální je dnes dvojznačné, protože se vztahuje k mnoha věcem, které nejsou stejné, ba jsou protichůdné. Je proto zapotřebí větší přesnosti. Velmi se rozšířilo a stalo se dvojakým termínem. Je to typické pro Brazílii, kde se hodně propagovalo.

Když vzniklo hnutí charizmatické obnovy, byl jsem jedním z jeho prvních odpůrců v Argentině. Protože jsem tam v té době byl provinciálem jezuitů, kterým jsem zakázal, aby s tímto hnutím měli co do činění. Veřejně jsem mluvil o tom, že spojuje liturgii se sambou. Dnes si myslím opak, pokud se to dělá dobře. Už v Buenos Aires jsme v katedrále měli jednou za rok mši se členy hnutí charizmatické obnovy, kam přicházeli všichni. Prožil jsem tedy také určitý vývoj v uznání toho dobrého, co obnova dala církvi. Netřeba přitom opomíjet velkou postavu kardinála Suenense, který měl velkou prorockou a ekumenickou vizi.“

Čtvrtou otázku položila Eva Fernández z rádia Španělské biskupské konference Cope: Před nedávnem jste se setkal s venezuelským prezidentem Nicolásem Madurou. Jaký dojem máte z tohoto setkání a co si myslíte o navázání rozhovorů [mezi vládou a opozicí ve Venezuele]?

4. Setkání s prezidentem Madurou a situace ve Venezuele.

Papež: „Ano, venezuelský prezident požádal o rozhovor a setkání, když se vracel z Blízkého východu, z Kataru a dalších emirátů a měl technickou zastávku v Římě. O setkání žádal dříve. Přišel v roce 2013, potom žádal ještě jednou, ale mezitím onemocněl a nemohl přijít. Když nějaký prezident požádá, je přijat, tím spíše, když byl v Římě. Mluvili jsme spolu půl hodiny. Vyslechl jsem jej, na něco jsem se zeptal a vyslechl jeho mínění. Vždycky je dobré slyšet všechny názory. Pokud

jde o dialog. Je to jediná cesta pro všechny konflikty. Pro všechny. Buď se vede dialog anebo se křičí, ale jiná cesta není. Já se dávám dialogu celým srdcem a věřím, že je třeba jít touto cestou. Nevím, jak to skončí, poněvadž je to velmi komplikované, ale lidé, kteří tam jsou zapojeni, jsou politicky významní. Zapatero, který byl dvakrát španělským premiérem, a Restrepo požádali Svatý stolec, aby byl přítomen dialogu. A Svatý stolec určil nuncia ve Venezueli, mons. Tscherriga, aby se účastnil rozhovorů. Dialog, který usnadňuje dohodu, je jediným východiskem z konfliktu. Jiné neexistuje. Kdyby se totéž učinilo na Blízkém východě, kolik by životů by zůstalo ušetřeno!"

Pátou otázku položila Mathilda Imberty z Radio France: Svatosti, vracíme se ze Švédska, kde je velmi silná sekularizace, což je fenomén, který zasahuje celou Evropu. Dokonce i ve Francii se odhaduje, že v nejbližších letech bude většina obyvatel bez náboženského vyznání. Je podle Vás sekularizace nějak fatální? Kdo je za ni zodpovědný? Sekulární vlády nebo příliš bázlivá církev?

5. Je sekularizace fatální?

Papež: „Fatální ne. Já nevěřím ve fatálnost! Kdo je zodpovědný? To nevím. Ty jsi odpovědná (s úsměvem) Já nevím. Je to proces. Nejprve však chci říci jednu věc. Papež Benedikt XVI. o tom mluvil často a jasně. Stává-li se víra vlažnou, oslabuje se církev, jak jste řekla. Chyběla moc evangelizace, síla evangelia. Vždycky když dochází k sekularizaci, můžeme opravdu říci, že dochází k nějakému oslabení evangelizace. Existuje však i další proces – kulturní – o kterém jsem myslím už jednou mluvil a kterým je druhá forma „inkultury“, když člověk dostane od Boha svět, aby jej kultivoval a dal mu růst. On se jej však zmocní a ovládne jej, takže se pak považuje za vládce oné kultury. Pomysleme na příběh o Babylonské věži. Ovládne kulturu natolik, že se stává tvůrcem jiné, vlastní kultury a zaujme místo, jež je vlastní Bohu Stvořiteli. V sekularizaci dříve či později dojde ke hříchu proti Bohu Stvořiteli. Soběstačný člověk... Není to problém laickosti, která je potřeba, protože zdravá laickost je potřeba. Autonomie věcí, zdravá autonomie věcí, zdravá autonomie věd, myšlení, politiky. Tam je zapotřebí zdravé laickosti. Jinou věcí je laicismus, který nám zanechal osvícenství. Myslím, že jde o tyto dvě věci. Jednak určitá soběstačnost člověka jakožto stvořitele kultury, který překračuje hranice a cítí se Bohem. A pak určitá slabost evangelizace, která se stává vlažnou, a vlažnost křesťanů. Trochu nám pomáhá obnova zdravé autonomie v rozvoji kultury a věd a také být podřízeným tvorem a nikoli Bohem. A oživení evangelizace. Myslím, že dnes je sekularizace v kultuře a v určitých kulturách velice silná. Je silná také v různých formách mondénnosti, duchovního zesvětštění. Nejhorší je, vstoupí-li tato mondénnost do církve. Toto nejsou moje slova, ale slova kardinála de Lubaca, jednoho z velkých teologů koncilu. Říká, že vstoupí-li do církve duchovní zesvětštění, je to nejhorší, co se může přihodit, je to horší než to, co se dělo v dobách pokleslého papežství. A jmenuje tam některé takové formy zkaženosti papežů. Nepamatuji si dobře, ale je jich mnoho. Mondénnost je pro mne nebezpečím. Bude to vypadat jako kázání, ale řeknu to: Ježíš při Poslední večeři prosí Otce za všechny, nikoli aby nás vzal ze světa, ale aby nás chránil před světem, před mondénností, která je nejnebezpečnější. Je to sekularizace, která je trochu nalícená, trochu přestrojená, trochu jako *prêt-à-porter* - oděvní kolekci - církevního života. Nevím, zda jsem trochu odpověděl..."

Šestou otázku položil Jürgen Erbacher z německé televize ZDF: Svatosti, před několik dní jste se setkal s tzv. Skupinou sv. Marty zabývající se bojem proti obchodu s lidmi. Tato témata podle mého názoru Vám leží a ležela na srdci již v Buenos Aires. Proč? Je za tím zvláštní, možná osobní zkušenost? A potom: jako Němec se chci na začátku výročí Reformace zeptat, zda přijedete také do země, kde tato Reformace před 500 lety začala? Snad v příštím roce?

6. O boji proti obchodování s lidmi

Papež: „Začnu druhou otázkou. Program cest na příští rok ještě není hotov. Ví se pouze a je téměř jisté, že pojedou do Indie a Bangladéše, ale zatím to není připraveno, je to hypotéza. K první otázce. V Buenos Aires jsem již jako kněz byl velice znepokojen o Kristovo tělo. Fakt, že Kristus nadále trpí, že Kristus je nadále křížován ve svých nejslabších bratřích mne vždy dojímal. Pracoval jsem jako kněz. V drobných věcech s chudými, ale nikoli výlučně, pracoval jsem také s univerzitními studenty. Potom jako biskup v Buenos Aires jsem se spolu se skupinami nekatolíků a nevěřících angažoval proti otrocké práci, zejména latinskoamerických migrantů, kteří přicházeli do Argentiny. Vezmou jim pas a nechají je pracovat jako otroky v továrnách, kde jsou zavřeni. V

jedné z nich došlo jednou k požáru a zahynuly přitom děti. Jsou to opravdu otroci. Byl jsem tím pohnut. Obchod s lidmi. Pracoval jsem také s dvěma řeholními kongregacemi sester, které se věnovaly prostitutkám, otrokyním prostituce. Nerad říkám prostitutky, říkám otrokyně prostituce. Jednou za rok jsme na náměstí Konstituce, kde je jedno z velkých železničních nádraží – něco jako v Římě Termini - měli mši spolu s těmito otroky. Na tuto mši přicházeli všechny organizace, řeholnice a také skupiny bez náboženského vyznání, které pracovali společně. Na tomto poli se pracuje společně. Tady v Itálii existuje mnoho skupin dobrovolníků, kteří bojují proti každé formě otroctví, ať už pracovního nebo proti obchodu s ženami. Před několika měsíci jsem jednu z těchto organizací navštívil. Tady v Itálii pracuje voluntariát velmi dobře. Netušil jsem to. Dobrovolnictví je jedná z krásných věcí v Itálii, a to díky farářům. Oratoř a voluntariát jsou dvě věci, které se zrodily z apoštolské horlivosti italských farářů. Nevím, zda jsem odpověděl.“

Ředitel tiskového střediska Greg Burke pak tiskovku zakončil a papež se rozloučil „Děkuji vám za otázky, mnohokrát děkuji. A modlete se za mne.“

3.11.2016

Je třeba jasně zavrhnout mrzkost, která ospravedlňuje zločiny poukazem na jméno Boží

Vatikán. Papež dnes pozval do Vatikánu představitele charitativních a humanitárních organizací různých náboženství. Kromě křesťanství byl zastoupen judaismus, islám, buddhismus, hinduismus a rozličná duchovní hnutí. Přibližně 200 lidí se sešlo v Klementinském sále Apoštolského paláce na této neobvyklé audienci pořádané v rámci Svatého roku. „Mystérium milosrdenství – řekl v úvodu papež František – se nedá slavit jenom slovy, ale především skutky, tedy skutečně milosrdným životním stylem, který je tvořen nezištnou láskou, bratrskou službou a upřímným sdílením.“

„Je to styl, který si chce církve osvojit také »v souvislosti se svým úkolem podporovat jednotu a lásku mezi lidmi« (Nostra Aetate, 1). Je to styl, ke kterému jsou povolána také náboženství, aby byla obzvláště v naší době nositeli pokoje a tvůrci společenství a na rozdíl od těch, kdo podněcují spory, rozdělení a uzavřenost, hlásala dobu bratrství. Proto je nezbytné usilovat bez chlácholivých synkretismů o setkání, která nás otevírají dialogu, »abychom se lépe poznávali a chápali a byla tak odstraněna každá forma uzavřenosti a pohrdání a vypuzena každá forma násilí a diskriminace« (srov. Misericordiae vultus, 23). Je to milé Bohu a je to naléhavá odpověď na potřeby dneška, především na výzvu lásky, která je duší každého autentického náboženství.“

Papež František pak zdůraznil, že milosrdenství je téma důvěrné mnoha kulturním a náboženským tradicím a citoval přitom knihu čínské moudrosti: »Slabé a poddajné patří k životu, pevné a tuhé směřuje ke smrti« (*Tao Te Ťing*, 76). V latině *misericordia* označuje srdce, které je vnímavé k bídě druhého, přemáhá lhostejnost a nechává se strhnout utrpením druhého. V semitských jazycích – hebrejštině a arabštině – slovní základ *r(a)h(a)m*, znamenající také božské milosrdenství, odkazuje k mateřskému lůnu, tedy k nejintimnějším útrobám lidské bytosti a citům matky očekávající narození svého dítěte. V této souvislosti nám prorok Izaiáš podává nádherné ujištění Boha o lásce k člověku: »Copak může žena zapomenout na své nemluvně, není jí líto syna vlastního těla? I kdyby ona zapomněla, já přece na tebe nezapomenu« (*Iz 49,15*).

„Člověk – a je smutné to konstatovat – příliš často zapomíná a, jak to naznačuje italský ekvivalent tohoto slova - scorda - vzdaluje od svého srdce. Drží si odstup od Boha i bližního a zapomíná i na minulost, takže opakuje chyby v podobě ještě brutálnější než předtím. Takové je drama zla, temných propastí, do nichž může upadnout naše svoboda, pokoušená zlem, které neustále tiše číhá, aby nás zasáhlo a přivedlo k pádu. A právě tady, vzhledem k velké záhadě zla, která je otázkou pro každou náboženskou zkušenost, spočívá ten nejpřekvapivější aspekt milosrdné lásky. Ta nenechává člověka napospas zlu či jemu samému; nezapomíná, nýbrž pamatuje a sklání se ke každé bídě, aby pozvedala.“

„Člověk – pokračoval papež - žízni po milosrdenství a žádná technologie nemůže tuto žízeň utišit. Hledá cit, který přesahuje momentální útěchu; bezpečný přístav, kde zakotví po rušné plavbě, a nekonečnou náruč, která odpouští a smiřuje. Toto je velice důležité vzhledem k jedné - dnes

rozšířené - obavě, že nelze dosáhnout odpuštění, ospravedlnění a vysvobození z vlastní slabosti. Pro nás katolíky je přijetí božského odpuštění spojeno s odpuštěním, které sami prokazujeme druhým.

„Odpuštění je zajisté největší dar, který můžeme druhým dát, protože nejvíce stojí, ale současně nás nejvíce připodobňuje Bohu. Milosrdenství se vztahuje také na okolní svět, na náš společný dům, který jsme povoláni opatrovat a chránit před bezuzdným a nenasytným konzumem.“

Odmítněme cesty protikladů a uzavřenosti – řekl dále papež.

„Ať již nedochází k tomu, že by náboženství v důsledku jednání některých svých stoupců předávalo poselství, které by neladilo s milosrdenstvím. Bohužel, není dne, kdy by nebylo slyšet o násilí, konfliktech, únosech, teroristických útocích, obětech a devastacích. A je strašné, že k ospravedlňování tohoto barbarství se někdy užívá jméno nějakého náboženství nebo samotného Boha. Je třeba jasně zavrhnout takovouto mrzkost, která profanuje jméno Boží a maří náboženské aspirace lidí.“

Je naopak třeba všude favorizovat mírumilovná setkání věřících a skutečnou náboženskou svobodu – pokračoval papež.

„Naše odpovědnost před Bohem, lidstvem a budoucností je obrovská a vyžaduje veškeré úsilí bez jakékoli přetvářky. Je to povolání, která se nás týká, cesta, kterou se máme ubírat společně pro dobro všech a s nadějí. Kéž jsou náboženství lůny života, nesoucí milosrdnou Boží něhu raněnému a potřebnému lidstvu. Kéž jsou branami naděje, které pomáhají překonávat zdi stavěné pýchou a strachem.“

Končil papež František dnešní mezináboženské setkání představitelů humanitárních organizací různých náboženství.